

# Σε βαθιά κρίση ο τομέας φροντίδας ηλικιωμένων στην Αυστραλία

**Α**ντιμέτωπος με βαθιά κρίση βρίσκεται ο τομέας φροντίδας ηλικιωμένων σήμερα στην Αυστραλία. Το 2021, η Βασιλική Επιτροπή για την ποιότητα και την ασφάλεια της φροντίδας ηλικιωμένων δημοσίευσε την τελική της έκθεση, καταλήγοντας σε 148 συστάσεις για τη δημιουργία ενός ισχυρότερου και πιο αποτελεσματικού συστήματος λειτουργίας.

Ωστόσο, ο τομέας συνεχίζει να πιέζεται, κάτι που γίνεται ιδιαίτερα αισθητό από τους περίπου 191.000 Αυστραλούς που διαβιούν σε κέντρα φροντίδας ηλικιωμένων. Σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία της κυβέρνησης που δημοσιεύθηκαν τον Φεβρουάριο, ο τομέας έχασε σχεδόν 440 εκατομμύρια δολάρια το πρώτο τρίμηνο του οικονομικού έτους 2023, κάτι που ισοδυναμεί με απώλεια 27,90 δολαρίων ανά ένοικο κάθε μέρα.

Αυτό αφήνει έκθετους τους ενοίκους σε κινδύνους που διαφορετικά θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν. Για παράδειγμα, περισσότεροι από 5.000 ένοικοι έχουν πεθάνει από τον COVID-19 από την έναρξη της πανδημίας.

Οι πρόσφατες ιδέες για την αντιμετώπιση της κρίσης κυμαίνονται από τη στήριξη σε ανεξάρτητους εργολάβους, κάτι που υποστηρίχθηκε από την Επιτροπή Παραγωγικότητας τον Οκτώβριο, έως την αύξηση των φόρων για την παροχή περισσότερης χρηματοδότησης στον τομέα.

Ωστόσο, ορισμένοι υποστηρίζουν ότι τα προβλήματα του τομέα φροντίδας ηλικιωμένων είναι βαθύτερα και πηγάζουν πολύ πιο μακριά από την έλλειψη πόρων.

«Το ίδιο το μοντέλο λειτουργίας δεν είναι καλό» είπε στο ABC RN's Big Ideas ο Mike Rungie, διευθυντής του Παγκόσμιου Κέντρου για τη Σύγχρονη Γήρανση και πρώην Διευθύνων Σύμβουλος φροντίδας ηλικιωμένων.

Μια ιδέα θα ήταν να στραφούμε σε μια πιο ολοκληρωμένη προσέγγιση για τη φροντίδα ηλικιωμένων, όπως ο συν-σχεδιασμός – ένα μοντέλο που περιλαμβάνει τη συμβολή των ηλικιωμένων στην ανάπτυξη των κέντρων φροντίδας. Αυτό θα δώσει προτεραιότητα στην «έρευνα και καινοτομία που περιλαμβάνει συν-σχεδιασμό με ηλικιωμένους, τις οικογένειές τους και το εργατικό δυναμικό φροντίδας ηλικιωμένων».

Σύμφωνα με τον Peter Bragge, διευθυντή των προγραμμάτων υγείας στο Ινστιτούτο Αειφόρου Ανάπτυξης του Πανεπιστημίου Monash, του Behavior Works, το σύστημα φροντίδας ηλικιωμένων της Αυστραλίας, το οποίο περιγράφει ως «ιδρυματοποιημένη φροντίδα», επί του παρόντος δεν επικεντρώνεται στην εμπειρία των ενοίκων.

«Γιατί πρέπει ξαφνικά όλοι να σηκώνονται στις εννιά το πρωί, να ντύνονται και να τρώνε πρωινό; Μόνο και μόνο επειδή βρίσκονται σε ίδρυμα;» λέει. «Γιατί κάποιος



**Σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία της κυβέρνησης που δημοσιεύθηκαν τον Φεβρουάριο, ο τομέας έχασε σχεδόν 440 εκατομμύρια δολάρια το πρώτο τρίμηνο του οικονομικού έτους 2023, κάτι που ισοδυναμεί με απώλεια 27,90 δολαρίων ανά ένοικο κάθε μέρα.**

στα 80 του να μην μπορεί να έχει ένα επιπλέον μπουλ παγωτό, ακόμα κι αν έχει διαβήτη;»

Κι άλλοι έχουν αμφισβητήσει το ισχύον μοντέλο λειτουργίας. Το 2015, ο χειρουργός και συγγραφέας του Being Mortal Atul Gawande είπε στο ABC ότι αυτό το μοντέλο κάνει τους ενοίκους να αισθάνονται «σαν να είναι στη φυλακή».

Οι ερευνητές αναφέρουν συχνά ότι οι ένοικοι στα κέντρα φροντίδας αισθάνονται απομονωμένοι και στερούνται αυτονομίας. «Το πιο συννηθισμένο παράπονο, αυτό που τους ακούς να λένε ξανά και ξανά είναι «Πότε θα πάω σπίτι;»» λέει ο κ. Gawande. «Και συνειδητοποιείς, «Τι είναι το σπίτι;». Το σπίτι είναι τελικά ένα μέρος όπου μπορείς να κάνεις τις επιλογές σου για τους κινδύνους που θέλεις να αναλάβεις».

Ένα άλλο πρόβλημα με την τρέχουσα προσέγγιση είναι ότι υποδηλώνει ότι οι ηλικιωμένοι δεν είναι πλέον σε θέση να συνεισφέρουν στην κοινωνία, κι αυτό, κατά τον Dr Bragge, έχει αρνητικές συνέπειες για τους ηλικιωμένους – και τους υπόλοιπους από εμάς.

Ο Dr Rungie δείχνει μέρη όπως η Οκινάουα της Ιαπωνίας, η Σαρδηνία της Ιταλίας και η κερσόνησος Nicosia της Κόστα Ρίκα, όπου πολλοί ένοικοι έχουν θετικές προσδοκίες και το προσδόκιμο ζωής είναι υψηλότερο από τον μέσο όρο. Όπως έχουν συμπεράνει οι ερευνητές, σε αυτό το αποτέλεσμα συμβάλλουν παράγοντες όπως η ύπαρξη στόχων, το μειωμένο άγχος και η σωματική άσκηση.

Σύμφωνα με τη Ngaire Kerse από το Πανεπιστήμιο του Auckland, αυτό συχνά αντανακλά και στις τοπικές κοινωνίες. «Σε αυτές τις περιοχές, το κοινωνικό μοτίβο είναι να

μένει ο πολίτης πάντα ενεργός» λέει, και θεωρεί ότι η αυστραλιανή κοινωνία θα μπορούσε να διδαχτεί από αυτές τις κοινότητες και να αρχίσει να βλέπει τους ηλικιωμένους ως πολύτιμους ανθρώπους, δίνοντάς τους την ευκαιρία να συνεισφέρουν. Από το 2010, η καθηγήτρια Kerse μελετά την εμπειρία της ζωής σε προχωρημένη ηλικία στη Νέα Ζηλανδία, μιλώντας τόσο με γυναίκες Μαορί όσο και μη Μαορί.

Στην έρευνά της έκανε μια σειρά από ανακαλύψεις, όπως ότι πολλές ηλικιωμένες γυναίκες από τη Νέα Ζηλανδία εξακολουθούν να είναι ενεργές στην κοινότητά τους. «Πρέπει να επιτρέψουμε στους ηλικιωμένους μας στα 80 τους να αναρρώνουν, να ανακτούν τη λειτουργικότητά τους και να τους προσφέρουμε ευκαιρίες για αποκατάσταση» λέει.

Παράγοντες όπως η φυλή και η κοινωνικοοικονομική κατάσταση μπορεί να έχουν σημαντικό αντίκτυπο στην εμπειρία κάποιου σε μεγάλη ηλικία.

Για παράδειγμα, το Αυστραλιανό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας διαπίστωσε ότι μόνο το 20 τοις εκατό των ατόμων που χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες της μόνιμης φροντίδας ηλικιωμένων προέρχονται από διαφορετικό πολιτισμικό και γλωσσικό υπόβαθρο, ενώ μια μελέτη στις ΗΠΑ κατέληξε το 2020 στο συμπέρασμα ότι η καλύτερη κοινωνικο-οικονομική κατάσταση σχετίζεται με μεγαλύτερη πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη και με καλύτερα αποτελέσματα στην υγεία των ηλικιωμένων.

Η Dr Kerse θα ήθελε να δει περισσότερα άτομα μεγαλύτερης ηλικίας να περιλαμβάνονται στη συζήτηση σχετικά με τη βελτίωση του τομέα της φροντίδας ηλικιωμένων.